

Sygn. akt I CSK 269/09

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Kwaśniewski (przewodniczący)
SSN Bogumiła Ustjanicz
SSN Marek Sychowicz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Miasta W. przeciwko S. G. i K. T.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej w dniu 11 lutego 2010 r.,
skargi kasacyjnej pozwanych od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 14 listopada 2008 r., sygn. akt VI ACa (...),

oddala skargę kasacyjną;

zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Wyrokiem dnia 14 listopada 2008 r. Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 13 lutego 2007 r. w ten sposób, że na podstawie art. 299 k.s.h. zasądził od pozwanych – S. G. i K. T. solidarnie na rzecz powoda – Miasta W. kwotę 81.421,75 zł z ustawowymi odsetkami od dnia – co do poszczególnych części tej kwoty – wskazanego w tym wyroku, oddalił apelację powoda w pozostałej części, oddalił apelację pozwanych w całości i orzekł o kosztach procesu za drugą instancję.

W sprawie zostało ustalone, że prawomocnym nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Okręgowy w W. w dniu 28 stycznia 2003 r. nakazano, żeby Zakłady Handlowo-Usługowe „A.(...)” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zapłaciła powodowi kwotę 76.452,95 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 9 grudnia 2002 r. oraz kwotę 4.896,80 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Wierzytelność stwierdzona tym nakazem stanowiła należność z tytułu niezapłaconego czynszu najmu pomieszczeń, w których Spółka prowadziła działalność gospodarczą, za okres od października 2000 r. do października 2002 r., tj. do rozwiązania umowy najmu. Egzekucja prowadzona przeciwko Spółce na podstawie wymienionego nakazu zapłaty okazała się bezskuteczna. Pozwani od początku 2000 r. byli członkami zarządu Spółki. W dniu 16 kwietnia 2002 r. złożyli oświadczenia o rezygnacji z funkcji członków zarządu i oświadczenia te zostały przyjęte. Pozwani nie wykazali okoliczności przewidzianych w art. 299 § 2 k.s.h., uwalniających ich od odpowiedzialności za zobowiązania Spółki. Zdaniem Sądu Apelacyjnego odpowiedzialność ta obejmuje zobowiązania, które powstały w czasie, gdy pozwani pełnili funkcje członków zarządu Spółki. Pozwani ponoszą zatem odpowiedzialność za zobowiązania wynikające z umowy najmu zawartej w tym czasie i odpowiedzialność ta obejmuje także należność z tytułu czynszu najmu za czas, gdy przestali oni w dniu 16 kwietnia 2002 r. pełnić funkcję członków zarządu.

Wymieniony na wstępie wyrok Sądu Apelacyjnego, w części zasądzającej kwotę 52.761,36 zł, zaskarżyli skargą kasacyjną pozwani. Podstawą skargi jest naruszenie prawa materialnego, tj. art. 299 § 1 k.s.h. oraz art. 5 k.c. przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przez przyjęcie, że pozwani ponoszą odpowiedzialność za okres działalności Spółki po wygaśnięciu ich mandatów jako członków zarządu Spółki, tj. po dniu 16 kwietnia 2002 r. Skarżący wniesli o uchylenie i zmianę wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o jej odrzucenie, ewentualnie oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Artykuł 299 § 1 k.s.h. przewiduje solidarną odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za jej zobowiązania, jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna. Zwrócić należy uwagę, że przepis ten nie określa odpowiedzialności członków zarządu jako odpowiedzialności za dług spółki czy za niespełnione świadczenia wynikające z zobowiązania spółki, lecz jako odpowiedzialność „za zobowiązania” spółki. Oznacza to, że stosownie do wymienionego

przepisu odpowiedzialność ponoszą osoby będące członkami zarządu spółki w czasie istnienia zobowiązania, a ściślej rzecz ujmując – w czasie istnienia podstawy tego zobowiązania. Objęcie odpowiedzialnością członków zarządu wszystkich zobowiązań spółki, których podstawa istnieje w czasie, gdy sprawują oni funkcję członka zarządu, a więc także zobowiązań jeszcze wtedy niewymagalnych, jest – co do zasady – uzasadnione tym, że ogłoszenie upadłości, o które członek zarządu powinien wystąpić ażeby zapobiec bezskuteczności egzekucji, spowodowałoby wymagalność także zobowiązań niemających dotychczas tej cechy (art. 91 Prawa upadłościowego i naprawczego) (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2008 r., III CZP 143/07, OSNC 2009, nr 3, poz. 38).

Zobowiązaniem najemcy wynikającym z umowy najmu jest zapłata umówionego czynszu (art. 659 § 1 k.c.). Okoliczność, że czynsz powinien być płatny w umówionym terminie (art. 669 § 1 k.c.) lub w terminach określonych w ustawie (art. 669 § 2 k.c.), nie zmienia faktu, iż podstawą jego zapłaty jest umowa najmu. Jeżeli umowa ta została zawarta w czasie sprawowania przez członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością tej funkcji, to podstawa zobowiązania do zapłaty czynszu powstaje w tym czasie. Istnieje ona zatem także w czasie, gdy członek zarządu sprawował tę funkcję.

Należy zauważyć, że odpowiedzialność członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zobowiązanie do zapłaty czynszu związanego z wykonywaniem umowy najmu w czasie, gdy przestał on być członkiem zarządu, znajduje usprawiedliwienie także dlatego, iż w czasie sprawowania przez niego funkcji członka zarządu miał on wpływ na istnienie tej odpowiedzialności. Mógł mianowicie, jako działający członek zarządu, podjąć czynności zmierzające do rozwiązania umowy najmu.

Powyższe stwierdzenia natury ogólnej odniesione do stanu faktycznego sprawy, w której wniesiona została rozpoznawana skarga kasacyjna, prowadzą do wniosku, że skarga ta nie jest zasadna. Sąd Apelacyjny trafnie uznał, że pozwani, jako członkowie zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością „A.(...)”, ponoszą odpowiedzialność za powstałe i istniejące w czasie gdy pełnili tę funkcję, wynikające z zawartej z powodem umowy najmu, zobowiązanie Spółki do zapłaty czynszu należnego za czas po rezygnacji ich z funkcji członków zarządu.

Nie jest także zasadny zarzut skargi kasacyjnej naruszenia art. 5 k.c. Ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku – które są wiążące w

postępowaniu kasacyjnym (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) – nie wskazują na istnienie okoliczności, które mogłyby w świetle zasad współżycia społecznego uzasadniać odstąpienie w całości lub choćby w części od skutków odpowiedzialności spoczywającej na pozwanych względem powoda na podstawie art. 299 § 1 k.s.h.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 98 § 1 i 3 i art. 99 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 4 pkt 1 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), orzekł jak w sentencji.